Anul II Nr. 21

4 pagini 3 Lei

DUMINICA 16 MARTIE 1941

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘTI
Str. Popa Petre, 42 Etaj III
Telefon 2.33.55

ÎNVIEREA

SAPTAMÂNAL DE POLITICA ȘI CULTURA ROMÂNEASCA

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 200 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

Inscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 93/940

In fața tinerilor căzuți

De zece ani, de mai bine de zece ani, țara asta se frământă în durere din toată ființa ei. Dacă am știut să privim în acești ani adânci de febre și de neliniști, ar fi imposibil să spunem că ne-am găsit vreodată, în acest timp, odihnă sau adăpost subt un cer care de cele mai multe ori ni s'a părut atât de ostil.... Am stat dimpotrivă mai mult crispați, doritori, așteptând par'că o imensă plecare sau pândind nu știu ce radioase evasiuni... In această durere, de ani de zile, ne-am răsucit ca pe un rug de flacări, — iar cine ar fi vrut să priceapă sensul mai adânc al acestor fecunde zbateri, al dramelor neștiute în care trăim, s'ar fi putut gândi la temele platoniciene în care suferința anticipează cele mai clare semne ale unor mari zămisliri... Și, plecați noi înșine peste aceste arzătoare mistere, larg disponibili mai ales la atâtea incandescente suggestii, nu o singură dată ne-am găsit visători, gândind că participăm într'adevăr la turburătoarea apariție a unei minuni — că un suflet nou al neamului ăsta, cu un cuvânt,

Dreapta și Stânga românească

de TOMA VLADESCU

încearcă acum să se nască.

E adevărat că pe aceste valuri aprinse pe care călătorim, și în care fierb ancestrale puteri de vieață mereu înnoite, o seamă de indivizi, de altfel profund anonimi în istorie, au continuat totuș să-și ducă vieața lor pensionară, trista lor vieață comodă, cu fericirea aproape că nu participă și că izbutesc să nu priceapă nimic... Ei stau în fotoliu, la bună căldură, și cunosc toate lucrurile dela „Jurnal..." Atunci pentru ei unii sunt „buni", iar alții sunt, fără îndoială, „răi". Și după ce au examinat mișcările dela bursă, dumnealor se ocupă firește și de mișcările de opinie. Sunt implacabili..., atât cât pot ei să fie — la un aperitiv .Ii vedem lansând verdicte, dând aprobări, apoi se duc la masă, unde sunt tot atât de congestionați... până când li se face somn, și se culcă. A, nu!, firește, nu cu oamenii ăștia va trebui să vorbim, nu cu ei vom încerca să pricepem...

In pragul Minunii...

Dar noi rămânem în pragul minunii — atâtea întrebări care ne îngheață pe buze! Ce sunt aceste priviri de oțel? Inimile astea care ard... Și acest sânge care n'a încetat să curgă — sângele ăsta care încă nu e împăcat!

Ce e tot fiorul acesta care cutremură întreaga ființă — și care nu ne mai lasă odihnă... Și acești tineri băeți din Moldova, de pretutindeni, cari au rămas dârji, departe, la casele lor, despărțiți de o lume pe care niciunul din ei n'o mai poate privi! Un duh par'că se plimbă prin noi și ne-agită — ca să ne ducă pe malul altor vieți sau ca să ne dea poate alte vedenii... Cine s'ar pricepe să spună! Dar e sigur că nu mai suntem „MULȚUMIȚI", că tot ce este viu și tânăr în țara asta vrea, dorește, strigă după o fericire alta — după alt adevăr și după alte lumini... Există în toată această febră, în tensiunea aceasta și în aceste frenetice exaltări, un „tip" ideal, și poate încă nedefinit, dar în spre care se merge, o puternică sete în orice caz, o voluptuoasă nostalgie confuză ca un dor straniu aproape de întoarcere în alt Paradis... Cum mai spuneam alt cândva, este poate acelaș dor de un „LUCEAFĂR" întrezărit — și pe care în această lungă veghe românească îl așteptăm să vină! Dacă vă amintiți, sau dacă știți **Cruciada copiilor,** a lui Blaga — sunt acolo vaste corespondențe cu lumea noastră spirituală de azi... Este un Duh, este o arătare de care copiii, cu intacta lor puritate, cu valoarea lor încă necompromisă, se prind pentru ca să nu-i mai despartă nimic — ca fluturii cari vin să se înnece în lumină... Când unuia din acești copii i se refuză apropierea de care îi este atâta ireparabil dor, el se stinge și moare aproape — ca nă nu-și mai regăsească răsuflarea decât în clipa în care invincibila Figură pătrunde prin uși, prin ferestre, prin ziduri...., și transfigurează castelul! Acesta este esențialul, dacă îmi mai aduc bine aminte.

Dar de un acelaș dor se frământă astăzi inima tânără a Țării — și e sigur că noi niciodată n'o vom putea vindeca decâ' lucrând cu toții, pasionat, ineiabila ei Figură!

Astfel vedem noi focul într'adevăr sublim care consumă tineretul nostru de azi, — și numai așa îl putem privi...

Marele vinovat : A. C.Cuza !

El singur, fără îndoială, tineretul acesta a dat semnalul marei plecări — în altă lume aproape, poate un alt veac, de incalculabile splendori pe care abia le putem bănui.

Dar fiindcă nimeni n'o spune — nimeni afară de noi! — va trebui în ce ne privește să repetăm, chiar dacă ar fi să obosim de monotonie, va trebui să continuăm a denunța de aici pe cel mai frumos vinovat! Sunt cincizeci de ani de când în țara asta s'a ridicat un om care a adus această suverană religie a protestării și a marei nemulțumiri. Cu degetul lui ridicat în sus, cu gestul lui care niciodată n'a consimțit să se plece, A. C. Cuza poate nici nu va fi bănuit cât de mult avea să lucreze atunci sufletul tânăr al țării — dându-i în proprii termeni sensul adevăratelor biruințe, această înfrigurată dorință, aceste ascensiuni până la inaccesibil și până la absolut! Dacă doctrinele lui naționale ne arătau elementarele mișcări de apărare ale unei rase din toate părțile sugrumată, — pe alt plan însă, moral de data asta, A. C. Cuza ne-a învățat, nu mai puțin, patetica nemulțumire, înălțimile jertfei, lecțiile grave ale sacrificiului care rodește, ne-a învățat cu un cuvânt să trăim dincolo de rosturile efemere ale mediocrelor noastre vieți...

„... ci vei trăi nepăsător de tine'. *Vei trăi pentru* **„ceva ce pururi nu se știe"** *— grave melancolii care trebuiau să meargă mai adânc, să ne spună într'adevăr că viețile noastre nu ne aparțin nouă decât foarte puțin,... sau deloc! Dar în felul ăsta un tineret întreg se găsea liberat. Aici își recunosc izvorul inițial, toate puterile marilor morți consimțite. Și nu alta va fi fost predica lui Corneliu Codreanu, care se ridică acum fumegând de pe atâtea morminte — religia lui de jertfă, și marile împliniri pe care înflăcăratul martir nu le-ar fi putut vedea decât în glorioasele coroane al morții.*

Fenomenul românesc, de care a mai fost vorba aici, dar pe care nu-l vom epuisa atât de curând, și această atât de bogată DURERE din care renaștem, credem că își vor găsi aici câteva din sensurile lor reale. In orice caz, nu e altă discuție care să intereseze mai mult în clipa de față societatea românească și adevărurile noastre de neam.

Ceva, simțim bine, se petrece cu noi, e această fecundă durere în care ne zbatem, sângele care încă mai curge din toate rănile noastre. Sunt aceste transformări lente, dar substanțiale, adânci, pe care în fiecare zi le trăim. Cum am putea părăsi atunci o discuție care ne obligă pe toți, care ne interesează vital! Și cum nu ne-am mira mai ales, că suntem aproape singuri s'o facem!

Dreapta și Stânga românească

Dar ceeace am vrea astăzi ar fi poate să privim mai atent atâtea ecouri care au ajuns până la noi în ultimul timp, — după gravele dezbateri pe care ziarul acesta n'a ezitat să le deschidă din primul ceas și din primul minut.

Și iată atâtea scrisori primite, unele sfâșietoare aproape — „o mamă nenorocită" ne trimite rânduri din cele mai grele, o scrisoare de lacrămi — iată aceste vizite, aceste solicitări care ne încarcă de grele răspunderi, de orgoliu poate uneori... și de tristețe! Dar iată aceste frumoase adeziuni anonime care fac adeseori în jurul nostru un concert de foarte semnificative acorduri — când nu întâlnim, deopotrivă, e adevărat, îndârjite glasuri, „de altă dată" par'că, și care protestează și care se opun...

Aceste glasuri ce vor? Dreapta și stânga românească, din atâtea elocvente ecouri pe care le am, când oamenii sunt luminați și când sunt de bună credință, au putut să ne arate într'adevăr un reconfortant sentiment de unitate în fața marilor încercări prin care trece sufletul românesc de azi. Aprobările atât de diverse pe care le-a obținut atitudinea acestui ziar, au fost pentru noi semnul emoționant în care se mărturisea o mare inimă unanimă, adevărul întreg de sensibilitate și de gândire al unui neam atâta de sfâșiat acum... S'a înțeles, s'a înțeles puțin pretutindeni, acest tineret îngrozit, — acești copii bătuți de furtuni și pe care trebuie să-i vindecăm, în adevărul lor, mai bine decât să-i lovim și decât să-i urim...

Și totuși, iată aceste penibile arătări pe care le spun, acești acri indivizi cari par să continue vechi discordii sterile — și cari s'ar spune că nu s'au săturat încă de atât venin al vechilor cluburi! Ei se găsesc puțin în toate părțile, la dreapta ca și la stânga, dar revoltele lor se unesc în aceeași notă stridentă care face poate toată mizeria zilei de azi! Să spun totuș că la dreapta am găsit oricum mai multă măsură? Nu aș minți... Din atâți legionari câți mi-au scris sau au venit să mă vadă, abia unul sau doi ar fi vrut să-mi ceară o aprobare întreagă chiar pentru atâtea grave erori pe care noi totuș n'am fi putut ceila să le spunem! Ceilalți însă au priceput, — au priceput fără îndoială serviciul pe care noi îl facem de mult la această masă de scris... Au înțeles că denunțând erorile, admonestând atâtea sumbre vinovății noi nu făceam decât să strigăm prerogativele adevărului, să apărăm astfel pe cei buni și mai ales să apărăm acest întreg patrimoniu de ideal și de suflet care nu poate fi confundat! Discuția firește mai poate continua — și noi în orice caz o vom face. Nimic n'ar fi mai util...

Eroii dela „Dragomir"...

De altă parte însă, pe câteva din prăbușitele baricade ale „Stângei", am întâlnit întârziate ferocități pe care aproape nu le-am mai fi crezut cu putință... Sunt acești congestionați domni „din fotoliu" de care aminteam mai sus — ... cu aerul măgarilor de pe Vesuviu — sunt apoi câteva destul de camuflate „eroisme" care nu se mărturisesc decât între patru ochii...

I-am văzut venind la mine, „cu o falcă în cer și cu una în pământ", cum zice Românul — alții mi-au scris, iar scrisorile lor au făcut distracția tristă a ceasurilor mele de lucru... Am și acum în față una dintre aceste epistole, — pe care de altfel nici o semnătură n'o onorează! V'am spus că e vorba de eroism...

Dar întrebările precum și revoltele, sunt aproape aceleași.

Sunt întrebat anume — și cu ce vehemență! — dacă mai e permis să cer să fie ridicați din drum acești tineri căzuți, cu toate erorile și cu toate păcatele lor, sau dacă mai e posibil să cer pentru ei înțelegere, iubire... dreptate chiar! Altcineva îmi destăinuește — amical de altfel! — că m'ar fi crezut „altfel de om", amintindu-și că tot noi eram aceia cari în regim legionar nu ezitam să denunțăm gravele erori de atunci...

Fără îndoială! Dar e posibil astfel să fi pierdut câteva rare prietenii, eroii de pe la Nestor sau Dragomir... Nu e nimic!

Nu ne ducem de altfel pe acolo decât destul de rar.

Noi am întreba totuș pe acești censori atât de severi, cari abia astăzi se manifestează — și astăzi chiar atâta de anonim! — i-am întreba într'adevăr unde erau ei atunci, în zilele aspre desgur, în care noi protestam!

Cu cei învinși și singuri...

In ce ne privește, noi n'am putea face decât oficiul acesta care se vede. Numai așa putem să trăim... Suntem născuți cu o tară, dacă vreți, — dar din care ne facem orgoliu... Suntem născuți să fim întotdeauna cu cei învinși și singuri, — cu aceia cari nu au pe nimeni! In fața noastră avem astăzi pe acești tineri căzuți — și atunci de aici li se întinde o mână, pe care ei pot s'o vadă sau nu, dar care nu renunță să-i mângâe.

Altădată, „atunci" erau necesare vehemențele noastre: atunci când nimeni n'ar fi îndrăznit să le aibă și când nimeni nu protesta! Acum ziua e alta, cu un foarte trist amurg, și acum altei necesități răspundem...

Dar dincolo de aceste considerații chiar, ce am cerut, ce am vrut, ce am apărat noi? Pe cât ne amintim, nu ne-am gândit să apărăm pe asasinii lui N. Iorga de pildă, nici pe acești obscuri briganzi de foarte suspecte figuri cari au tulburat ordinea noastră — nici n'am cerut să vedem din nou la guvern atâtea exasperări anarhice și atâtea elanuri necontrolate.

Dar am vrut să descifrăm — chiar prin atâta noapte, — sufletul luminos...

Ne-am gândit la atâtea „mame nenorocite" — ca aceasta care ne scrie — sau la tineri ca acela care deunăzi a venit să ne vadă, cu glasul crispat, cu ochii lui albi de nepricepută groază, tânărul care ne spunea cât se simte de singur și care a doua zi, negăsindu-ne la telefon, n'a mai revenit, închipuindu-și probabil că și ușa noastră s'a închis... Dar noi îl așteptăm și azi!

Pentru aceștia am strigat... Aceștia sunt buni! Pe aceștia Generalul îi vrea — și pentru ei, e sigur, glasul nostru, chiar singur dacă va trebui, dar nu va înceta să se audă.

Ne-am gândit în sfârșit la aceste flacări pure care astăzi ne consumă pe toți, la acești morți cari ne-au dat atâta transcendență, acest fior și acest sâmbure de absolut, Și atunci un strigăt mai liber trebuia să apară ,dacă pretindem să ne cunoaștem anumit tezaur spiritual...

Toată această lume, noi nu ne resemnăm s'o pierdem — dar o vedem revenind la marea tradiție a lui A. C. Cuza, în riguroasele discipline ale lui Codreanu.

Și apoi poate mai este ceva... Intr'un proces, un vast proces, în care n'am văzut decât procurori, o apărare poate trebuia să se audă, și — fiindcă nu era nimeni! — noi ne-am oferit să fim glasul acesta! Vorbeam altădată de acest judecător pe care l-ar fi vrut Nietzsche, — și care trebue să cuprindă „ȘI GREȘALA"... Judecătorul acesta, noi ne străduim să fim în toate zilele noastre!

Iată dece am vorbit așa cum am vorbit, — și dece noi nu am fi putut să aruncăm la rândul nostru atâtea oarbe verdicte pe care le vântură strada... Que les laids s'en chargent, cum ar fi spus Renan!

Și deaceea domnilor corespondenți supărați, atât dintr'o parte cât și dintr'alta, păstrați-vă cerneala și timbrele...: Cu foarte mare regret, dar renunț să mai fim de acord! Socoteala de altfel nu s'a sfârșit... Dar până una-alta vă las în fotoliul cald în care vă văd!

...Iar în ce mă privește, p[illegible] mai izolat puțin, dar mai sus, mângâi de aici fericirea care mă asigură că până la sfârșitul zilelor mele, voiu putea fi în profund dezacord de opinii — ca să nu mai spun: de „idei"! — cu Domniile voastre...

GLASUL STUDENŢIMII

DESPRE ORGANIZAREA STUDENŢIMII

Ne-am propus ca în această curată pagină ce ni s'a oferit cu atâta emoţionantă prietenie tinerească, sinceritatea şi curajul puse'n slujba dragostei de Neam, să ne fie atributele fundamentale ale chinuitelor noastre popasuri de gând şi scris. Picurăm în fiece slovă sufletul tinereţii noastre şi în fiece frântură de gând ne întâlnim cu durerea Neamului sfârtecat.

Nu vom întrebuinţa dialectici înfipte vorbind în gol sau din ură ci, fiecare, strecurăm pe o coloană de infinite dureri câte o particolaş scos din frământarea noastră de fiece zi.

Reorganizarea tineretului academic.

S'a pus această problemă ca un ecou „inevitabil" al unor posomorite zile de Ianuarie, când peste durerea Naţiei se revărsase şivoiul unei teribile uri, unei teribile inconştienţe.

Ne permitem să privim lucrul acesta câtsuntem cu el şi, poate este câtuşi de puţin în noi şi să-l analizăm cu conştiinţa unei inerente compatibilităţi.

O reorganizade a studenţimi trebue, să fie ea, ecoul unor triste şi nenorocite re... caragealească revoluţie care, cică tot la Ploeşti începuse?

Dacă această rearganizare a studenţimii şi în genere a tineretului ar fi ecoul amintit, — şi se pun acum atâtea inutile întrebări de educaţie şi mai ales de comerţ! — înseamnă că tinereţea poarta ... vină a acelor zile reci de dărămări şi sânge. Oare în târnăcoapele dela Jilava şi atâtea crime de abator sau pe mânerele atâtor pistoale înroşite de sânge, nu se descifrează prezenţa fatală a atâtor figuri congestionate şi sbârcite cu miros de Armanzi, Gabrieli şi un întreg pomelnic de nume ce numai ai tinereţii nu pot fi?

Şi apoi această demenţă care în niciun caz nu este a tineretului — mai ales a acelui cult — n'a fost ea oprită tot cu sângele cald şi tânăr al ostaşului nostru — simbol de tinereţe, virtute şi vitejie românească?

Dar lăsând aceste întrebări să le descifreze chelia atâtor competinţe în materie de tinereţe, semnate cu simsoale de ficţiune algebrică, noi încercăm să privim puţin înapoi.

Se mărise trupul ţării în 1918 dar ni se micşorase sufletul. Un anumit tratat ne intoxica corpul naţional cu pestilenţă iudaică şi toată obezitatea noastră politică înghiţea criminal şi incoştient existenţa economică a naţiei şi admitea batjocura iudei pe trupul României creştine.

Flacăra glasului dela Iaşi, tânărul îndurerat şi aplecat peste destinele naţiei. A. C. Cuza, era singur pe soclul protestatar al intelectualităţii româneşti. Şi atunci studenţimea anului 1922 a dat semnalul de regăsire dinamică pe linia naţiei. A fost tinereţea aceea naţionalită a unei studenţimi pogorită din sărăcia sfântă a satelor noastre obijduite de atâta puhoi jidănesc. Şi peste atât de puţine „excese în care te întâlniai mai mult cu o epigramă de duh şi foarte rar cu vr'un perciun sburlit, s'a ridicat o generaţie de înaltă factură intelectuală, de înalt patriotism, sorginte de lecţie naţională.

Studenţia aceasta şi-a găsit formele de organizare în ea. In tinerii studenţi: Dănulescu, Simionescu, Codreanu, Moţa, Vlădescu, Padaschiv Angelescu Urziceanu, Adam şi atâţia alţii dragi bădiţi înaintaşi, nu era cuibărită rigiditatea unui instituţionalism fad şi de îngrădire. Din sufletele acelea sbuciumate pe valurile unei tinereţi indurerate a răsărit Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini din România ca o formă de organizare implântată în necesităţile stringente ale Naţiei.

Pe această linie se regăseşte studenţimea astăzi!

La viaţa aestei studenţimi, după cum s'a văzut din atâtea triste experienţe de F. R. N-eu, nu se poate raporta decât ceace conţine ceva din existenţa ei. Şi afirmăm cu sufletul plin de tristeţe, fără posibilitate de a fi desminţiţi, că dacă din 1936-37 studenţimea nu ar fi fost prin teroare pe deoparte şi prin prigoană şi neînţelegere pe dealtă parte, făcută anexa gărzii de fier, ea, corp social şi spiritual aparte fiind, ar fi putut determina evitarea unei prigoane inutile şi uciderea lui Corneliu Codreanu.

Fiecare etapă a vieţii îşi are valoarea sa, incontestabu, daca nu este viciată. Deaceea nimic mai de folos neamului ca o tinereţe autentic trăită, care să-şi urmărească scopurile sale apropiate cu elanul, cu idealismul, cu expeerienţa sa spirituală. Făgaşul nostru ,experienţa noastră este 1906, 1913, 1918, 1922.

1) Organizarea veche care nu îngrădeşte sufleul sudenţimii ci îl stimulează pe drumul unei curate lupte naţionaliste şi de culturalizare a masei româneşti ar trebui să rămână, cu foarte mici modificări, ca în 1922.

2) Este o necesitate să accepţi vârsta celui pe care-l conduci, deaceea conducătorul studenţimii, credem că va fi student.

3) Credem, cu tot elanul tinereţii noastre în noua ardine a Generalului şi nădăjduim că un tineret cinstit, ordonat, înflăcărat de cel mai curat naţionalism şi iubire de Patrie, poate fi pivotul şi colaboratorul acestei guvernări.

Ţinem să mai accentuăm că cei ce vorbesc aicea despre tinereţe, ştiu să preţuiască şi tâmpla şi părul cănit. Deaceea parcă aşteptăm să ne vorbească alte glasuri:

Lăsaţi să fiarbă mustul că o nouă primăvară începe!

D. Cazacu

O nouă viaţă a tineretului

PENTRU MAREA INVIERE ROMANEASCA

Am asistat — în ultima vreme — înfricoşaţi, la spectacolul înspăimântător de real, al crucificării Neamului Românesc pe cea din urmă Golgothă a istoriei sale. Fenomenul a păstrat, în tragica lui desfăşurare, caracteristica permanentei mucenicii a Românismului.

Ceiace reţine însă atenţia — acum când totul poate fi privit cu luciditatea unei oarecari perspective — este inconştienţa noastră contribuţie la noua jertfă românească.

Socotim necesară această încercare de analiză a cauzelor, această sinceră mărturisire a greşelilor, din care să rezulte conduita noastră de mâine, de totdeauna. Din dureroasa răstignire de eri se înalţă, puternică, nestăvilita credinţă într'o definitivă „INVIERE" naţională, căreia îi datorăm toată munca şi toată jertfa noastră.

In marea şi încordata aşteptare a învierii care va trebui să vină, tineretul se vrea prezent, cu sufletul purificat, spre a justifica încrederea desăvârşită a neamului în destinele sale. Acest tineret, conştient de misiunea lui, îşi mărturiseşte prezenţa în istoria sbuciumată a ţării; este — desigur — o prezenţă constructivă, alta decât aceia pe care i-a dăruit-o aventuroasa inconştienţă a conducătorlior săi de eri.

Tineretul român vrea să afirme hotărîrea lui de totdeauna, de a se găsi pe linia marilor imperative naţionale, neînregimentat în cercuri restrânse, de meschine interese personale.

Clara înţelegere, a acestor tinereşti dorinţe, de care dă dovadă românescul săptămânal „INVIEREA", dăruind o pagină de afirmare studenţimii, este proba evidentă a totalei redresări morale pe care şi-o cere naţia. Recunoaştem însă că — în realitate — „INVIEREA" d-lui Toma Vlădescu se găseşte pe un vechiu drum, nebătătorit de alţii; tineretul recunoscând în acest drum noua-i îndrumare spre zările adevăratei sale misiuni, se alătură — entusiast — înainte mergătorului.

Rândurile de mai sus justifică suficient prezenţa noastră pe drumul „INVIEREI": e confundarea credinţelor noastre, a muncii noastre, cu mesianismul acestei tribune.

*

Nu credem să poată contesta cineva afirmaţia noastră că tineretul român a fost îndrumat — în ultimii ani — spre ţeluri ce nu aveau nimic comun cu idealul său.

Crescut pentru a sluji exclusiv interesele unui grup, a cărui viziune politică s'a dovedit falimentară, tineretul român a fost îndepărtat din drumul slujirii Românismului. O educaţie întemeiată pe ură, răsbunare şi josnice interese de castă, nu putea să conducă decât spre totala abdicare dela misiunea eternă a tineretului nostru.

Inexistenţa oricărei comunităţi cu tradiţiile seculare ale Neamului, cu sufletul românesc, era indicaţia vizibilă a unui total haos spiritual, era craincul care anunţa acea apocaliptică desintelectualizare, acea apunere a conştiinţei naţionale, care a întunecat primele zile ale anului.

Noi scriem în numele unui tineret studenţesc de care ne simţim structural legaţi; mărturisim deci intensa dramă ce am trăit, văzând întunecata prăpastie în care se svârleau — inconştient de voluntar — o parte din camarazii generaţiei noastre. Pe noi ne-a durut, mai mult decât pe oricare alţii, cinismul insultelor scârlite — din rândurile tineretului — eroicei noastre armate martirizate.

Nouă ne-a sângerat mai dureros inima, privind — neputincioşi — distructiva acţiune, consecinţă inevitabilă a unei educaţii hibride, fără nici-o rădăcină în straturile adânci ale spiritului nostru autohton. Mulţi dintre noi n'au strâns încă de pe plaiurile acestui sfânt pământ — oasele părinţilor jertfiţi acum un sfert de veac pe altarul Românismului, încătuşat uneori, dar nemuritor. Gloanţele îndreptate de unii tineri către coloanele de soldaţi, păstrători ai virtuţilor eterne ale Neamului, păreau îndreptate spre proprii lor părinţi. Se încerca destrămarea ţării, loviturile isbeau temelia, isbeau — laş — în mormintele uitate ale celor 800 mii...

Şi toate astea numai pentrucă tineretul românesc fusese îndepărtat de la reala sa menire: temeinică pregătire şi muncă neîncetată, închinate României eterne. Toată drama lui Ianuarie ar fi fost inexistentă în Cartea Neamului, înlăturând acea mâhnitoare pagină care va înlăcrăma sufletele viitoarelor generaţii, dacă tineretul nu ar fi abdicat de la drumul chemării sale.

O reîntoarcere a întregei tinerimi româneşti pe calea ei legendara, acest categoric imperativ al Românismului, iată dorinţa studenţimii în numele căreia luptăm puţini astăzi, mulţi — toţi — mâine. O schiţare a drumului pe care tineretul, studenţesc în special, porneşte iarăşi, ni se pare inutilă; calea noastră nu este dirijată de idei, mai mult sau mai puţin, utopice; ea este calea de totdeauna a Românismului.

Este drumul pe care au păşit eroic tinerii veacului trecut, tinerii cari au incrustat cu sânge pe temelia României, munca şi jertfa lor.

Adevăratul tineret românesc, pătruns de conştiinţa misiunii Neamului nostru în veacuri, nu a înţeles şi nu va înţelege nici odată, — oricât de dragi i-ar fi anumiţi „APOSTOLI" — să fie element distructiv ca Statului.

Tineretul este ,prin definiţie, constructiv; el îşi pregăteşte de acum o viaţă pe care nu i-o imprimă nici discursurile demagogice ale celor ce l-au folosit ca instrument acerebral, nici „doctrina" celor ce se voesc şefi de generaţie. Tineretul îşi desprinde noul său stil de viaţă şi jertfă pentru Ţară, numai din virtuţile eterne ale Naţiei.

Tineretul român calcă hotărât pe drumul constructiv al unei temeinice pregătiri, pe care nu conducători temporari i-o recomandă, ci însuşi Românismul nemuritor i-o cere.

Tineretul român vrea să-şi afirme numai convingerea că Statul se poate sprijini iarăşi cu încredere pe dragostea sa de muncă şi sacrificiul lui pentru Neam; vrea să sape în sufletele tuturor gândul că icoana care călăuzeşte, de acum înainte, paşii tineretului, este mucenicia de veacuri a Românismului, este credinţa sa nestrămutată în Marea Inviere Românească, spre care îl conduce glasul ce nu poate să greşească — fiindcă vine de dincolo de pragul eternităţii — : glasul pământului şi cerului românesc... glasul celor 800.000........

AL. CERNA-RADULESCU

CENZURA ALBA

Răspuns unor acuzaţii
Adevăratul nostru privilegiu

Am promis ca din această pagină dăruită tineretului studios de clemenţa şi larga înţelegere a d-lui Toma Vlădescu să facem o baricadă de luptă sinceră şi loială. Ne-am angajat să furnizăm, pentru o cât mai complectă edificare, un eşantion din acea tinereţe care nu vrea şi mai ales nu poate să se recunoască în ceiace nu i-a aparţinut vreodată.

Am ştiut că trebuie să avem posibilitatea să vorbim în numele tinereţii, ca unii care o cunoaştem şi o trăim în toate dimensiunile şi atributele ei, în numele acelei tinereţi care dacă — suntem de acord! — nu este un privilegiu, tot aşa nu poate fi un cap de acuzare! Astfel sub anonimatul a trei litere cari îmi amintesc de chinuitoarele şi insondabilele necunoscute ale calculelor de algebră, un ziar de după amiază încearcă un subtil rechizitoriu îndreptat împotriva tineretului. Intrucât suntem şi noi tineri şi întrucât rechizitoriul implică întreaga tinereţe ne luăm permisiunea de a da cuvenitul răspuns.

Analistul anonim, chirurgul, sau procurorul generaţiei albe recunoaşte expres degingoladа politicianismului, falimentul „intereselor clubiste", cu toate acestea nu crede că „minţile luminate" s'ar fi declarat vreodată împotriva partidelor sau oamenilor cari făceau parte din aceste formaţii politice. In treacăt fie spus, nu ştim cine ar fi putut să găsească interese clubiste fără partid şi partid fără interese de club!

Aşa dar tot ceiace exprimă ororile trecutului constă numai în imoralitatea, în negativismul şi insanitatea metodelor de guvernare.. Numai metodele, căci încolo totul era în regulă! Oamenii şi partidele fără năpasta, fără funestul balast al metodelor, ar fi rămas curaţi ca nişte sfinţi la picioarele cărora ţăranul ar trebui să se plece ca în faţa cinstitului iconostas...

Dar metodele acestea, dacă ni se îngăduie, erau strâns legate, erau creiate de oameni, de oamenii partidelor binînţeles, iar oamenii aceştia se întâmpla să fie mai totdeauna bătrâni...

Mărturisim că este un raţionament care nu violează realităţile şi care demonstrează eminamente logic că separatismul, demarcaţia netă între bătrâni şi tineri, conflictul între vârsta elanului şi a înţelepciunii l-a determinat, l-a declarat „metodele" deci oamenii, deci partidele, deci bătrânii! Şi dacă conflictul a fost provocat de bătrâni, tineretul chiar dacă a exagerat în răspunsul lui merită justiţiarmente circumstanţe absolutorii.

Tineretul a protestat împotriva unor metode, dar protestul s'a născut numai datorită acestor metode!

Tineretul n'a avut partid, dar bătrânii aveau partide. E drept că unii dintre tineri se înscriau şi activau cu tot arsenalul posibilităţilor în aceste partide, dar cine poate să afime că printre tinerii invitaţi insistent şi autoritar „la carte" se cuprindeau şi militanţii partidelor?

Noi am strigat totdeauna şi suntem cu toţii de acord împotriva „metodelor", dar ce vinovaţi suntem dacă odată cu metodele se sesizau şi ctitorii, făurarii lor, bătrânii?

Şi să se ştie încă ceva: Tinereţea nu a guvernat!

Şi dacă, să zicem, a îndrăsnit vreodată să ceară, să încerce, aceasta pentrucă a văzut bătrâneţea cu înţelepciunea ei cum îndrăsneşte să guverneze şi cu ce catastrofice rezultate!

Mărturisim că îndrăsneala, că avântul sunt cu mult mai proprii tinereţii şi cu toate acestea înţelepciunea bătrânească le-a cucerit şi pe acestea! Cine sunt mai vinovaţi că au îndrăsnit, cine sunt mai responsabili? Tinerii fiindcă au îndrăsnit să încerce, sau bătrânii fiindcă au îndrăsnit să înfăptuiască?

Tinerii, nu contestăm, trebuie să se pregătească, dar cu cât regret a trebuit să constatăm şi nevoia altora de a o face şi cu cât mai puţine şanse!

Noi tinerii nu dorim o guvernare, dar am vroi să nu ne acuze nimeni că am guvernat!

Tinereţea nu a dat mandat nimănui să guverneze în numele ei, dar cât de mult ţine ca să nu guverneze „bătrâneţea". Bătrâneţea aceasta este o mentalitate şi o metodă faţă de care eroarea, exagerarea tinereţii este atât de superioară!

N'am socotit niciodată vârsta un privilegiu, ci din contră ne-am căutat luminile şi îndrumătorul, pe care noi îl ştim, pe care d-voastră îl bănuiţi şi la care ţinem aşa de mult, tocmai printre vârstele cele mai înaintate. Şi cine ar putea să acuze această tinereţe care, dincolo de vârsta anilor, caută tinereţea fără privilegiul anilor? Este tocmai tinereţea care nu şi-a spus cuvântul!

Este tocmai tineretul care nu voeşte ţară fără tineri, dar nici tineri fără bătrâni!..

In ceiace priveşte guvernarea „metodelor" şi guvernarea elanului sau a „forţelor fizice" cred că este bine să ne împăcăm.

Nu sub raportul împărţirii guvernării, căci tinereţea nu a guvernat şi nici doreşte să guverneze! Ci pentrucă aşa cere ţara, aşa ne comandă conştiinţa de români adevăraţi. Să dea Dumnezeu ca ţara să fie condusă bine şi să treacă peste vitregia vremurilor aşa cum dorim noi tinerii. Adevărata tinereţe nu se gândeşte să conducă. Rostul ei este acela de a reprezenta, prin termometrul idealismului şi moralei sale, prin avântul sensibilitatea şi instinctul său fără greş, acea permanentă cenzură care să nu îngăduie deviaţii şi abdicări. Tinereţea, dincolo de conducerea efectivă, dar destul de atentă la roadele ei, va avea destinul unui cerber implacabil.

Viaţa publică nu se poate lipsi de acel „memento" pe care noi îl instrunăm oridecâteori ne îndeamnă impulsurile robuste şi idealiste ale tinereţii! Inţelegem să mergem pe şantierul muncii, sub faldurile ordinei şi ale culturei dar întrucât acestea nu violează prerogativele noastre de cenzori activi şi morali.

Este un rost pe care îl ilustrează trecutul, un destin la care nu putem renunţa.

MIRCEA POPESCU

Gânduri şi sbucium studenţesc

Domnul Toma Vlădescu dărueşte studenţimii o pagină din „Invierea".

E o bucurie căci putem scri din nou celace simţim, şi-un îndemn căci avem convingerea că vom fi înţăleşi.

Ne vom sbate în această pagină să ştergem pata care apasă pe fruntea studenţimii, vom căta să scoatem adevărul la iveală — şi-l vom scoate — vom încerca să adunăm din nou frânturile de vise şi idealuri ale celor ce-au ştiut să vrea să creadă şi să moară pentru o credinţă, ca din testamentul şi amintirea lor să reclădim drumul maestuos al tineretului universitar, azi sfărâmat.

Nu avem nici pretenţia nici căderea să judecămce-a fost: ştim atât că la 21 Ianuarie 1941 a fost amestecată şi studenţimea. După două luni de cercetări se poate vedea însă limpede că au fost prea puţini studenţii care — conştienţi — au preferat să pună mâna pe armă şi să tragă.

Aceşti câţiva au făptuit greşeală fără seamăn de-a abate asupra întregii studenţimi dispreţul şi neîncrederea. Ne doare, ne doare că s'a întâmplat aşa, ne doare că s'a rupt firul tradiţiei scumpe tuturor generaţiilor de studenţi dela 1922 încoace.

— Ne dor încă multe lucruri...

Stăpâniţi de durere, să începem să le spunem la toate pe nume.

România Mare de ieri şi de mâine a avut, are şi va avea o massă studenţească în tradiţia ei şi cu idealurile ei.

Generaţia dela 1922, an în care pentru prima oară tineretul încearcă să rupă cătuşele jidoveşti ce încet, dar sigur, strângeau mâinile politicianilor orbiţi de „România Mare" şi de norocul că au scăpat teferi din război, generaţia asta eroică dela 1922, deschide cartea minunată a luptelor studenţeşti, scriind primele pagini şi primul ideal: stârpirea elementului jidovesc.

A. C. Cuza formulează: România a românilor, dovedind prin cea mai strălucită opedă a sa, Naţionalitatea în artă" că: *naţionalitatea este puterea creiatoare a culturii umane.*

A. C. Cuza, profesorul profet al generaţiei dela 1922 coboară în mijlocul băeţilor Lui dragi, le explică tainele unei vieţi de luptă pentru o credinţă nestrămutată într'un ideal, le arată satisfacţiile, dar şi inconvenientele, îi îndeamnă să lupte căci de nu „pierim ca naţiune", îi îndeamnă să creadă şi să iubească adevărul, să se jertfească pentru el...

Trei profesori cu suflet mare cât cerul albastru sunt alături de studenţime şi i călăuzesc paşii: Doctorul Paulescu, la Bucureşti, Căţuneanu la Cluj şi A. C. Cuza la Iaşi.

Lupta studenţească începe: Doctorul Costache Dănulescu înfiinţează Uniunea Naţională a studenţilor creştini români, fiind primul şi cel mai vrednic preşedinte al ei. Prin manifestaţii, congrese, ziare naţionaliste studenţeşti îşi afirmau credinţa lor.

„România mare să fie România românilor"

Timpul a adunat în jurul făuritorilor de ideal noi luptători.

Se apropie de inima tineretului Octavian Goga; Profesorul George Cuza porneşte năvalnic să semene cuvânt înaripat de reînviere la viaţă românească; băeţii îl urmează pe drumurile basarabene, desfundă Maramureşul, îl urmează ori unde, ne era drag căci şi el ne iubea şi-aduce cu el zbuciumul unui popor, iar noi ne recunoaştem în sbuciumul lui, căci nimeni altul n'a stat şi n'a ascultat şi n'a înţeles structura sufletească a ţăranului român şi nu ne-a vorbit mai frumos ca el, ca George Cuza.

Lumea naţionalistă a cărei credinţă într'o Românie nouă şi românească o împletise generaţia studenţilor dela 1922 pe urzeala învăţămintelor lui A. C. Cuza şi-a dat tributul de supremă jertfă.

In paginile „Invierii" Toma Vlădescu a scris istoria însângerată a acelor vremuri.

Opresc aici învinuirea gândurilor care îmi stau acum parcă alături de mine. Stărue să scoatem la iveală greşeala studenţilor de după 6 Sept. s'o mărturisim noi care am simţit-o dar n'am putut-o spune. O vom face-o în viitor, cinstit, demn, respicat cu convingerea că generaţiile care-şi potrivesc pasul în coloana naţionaliştilor de sânge şi neam românesc, nu pot fi nici laşi nici trădători.

Ioan A. Rădulescu

Redacţionale

Din cauza abundenţei de materie, la această pagină, suntem obligaţi să amânăm pentru numărul viitor publicarea articolului: „Pentru cei cu terapeutica tinereţii", datorit d-lui Aurel C. Savin.

•

In numărul trecut al paginei noastre, în articolul „Mărturisiri pentru început" al d-lui D. Cazacu, s'au strecurat o serie de greşeli cari mutilează forma şi sensul câtorva fraze. Astfel: coloana I-a, rândul 31 în loc de „despersonalizaţi", a apărut „despersonalităţi". In aceeaşi coloană rândul 46 în loc de ea a apărut ca. Deasemenea col. II-a rândul 38 în loc de „Patria-nemutilată" a apărut „Patria nemutilată". In rândul 51 în loc de „umbrele triste ale neunirii noastre de eri", a apărut „umbrele triste ale menirii noastre de eri".

Declinul mişcării studenţeşti

de arhitect MUCICHESCU-TUNARI

La începutul apariţiei „Învierii" ne propusesem să dăm publicităţii o serie de fragmente din „17 ani de luptă naţionalistă", lucrare ce va trebui să apară odată. Erau în acea spovedanie, fapte şi frământări sufleteşti, pe cari le-am adunat cu evlavie cu gândul de a da celor ce se interesează de trecutul apropriat al naţionalismului nostru, o imagine cât mai cinstită a faptelor întâmplate.

Anumiţi domni, cari deţineau atuncia puterea s'au supărat. Îi supărau anumite nume pe cari le-ar fi vroit şterse din istorie.

Şi nici faptele nu le-ar fi vroit înşiruite aşa precum au fost. Ar fi vroit ca naţionalismul nostru să înceapă dela 1927.

Noi însă n'am acceptat această transacţie.

Am înmuiat condeiul în sufletul nostru ars în văpaia primei tinereţi şi am scris aşa cum am simţit şi mai ales aşa cum am ştiut că este adevărul.

Şi într'o bună zi forţa brutală a învins.

Ni s'a spus formal: „nici un cuvânt despre trecutul mişcării naţionaliste, atâta timp cât acest trecut nu se acordă cu interesele regimului".

Am tăcut, muşcând din nesfârşita resemnare, cu care ne hrănim de două decenii.

Şi am aşteptat...

Iată că, mai devreme decât bănuiam noi, cătuşele oprimării au plesnit sub încordarea naţiei şi astăzi scrisul nostru poate să-şi ia din nou sborul spre a ne uda sufletul cu roua bucuriilor ce-au fost întâi sau spre a fixa greşelile făcute de unii şi ispăşite astăzi de întreaga ţară.

Vom da publicităţii, astăzi, un capitol, scris cu un an în urmă.

Ne găsim în anul 1928. Mişcarea studenţească îşi încetinează pasul.

Lipsesc conducătorii de odinioară cari, au dispărut unul câte unul, împinşi de necesitatea de a trăi în toate colţurile ţării. Cel din urmă, care a dat mişcării studenţeşti toată fiinţa ei — Costache Dănulescu — a plecat la Paris să-şi continue studiile, deoarece fusese eliminat dela facultatea de medicină din Bucureşti. Odată cu plecarea lui începe declinul. La preşidenţia „Uniunei naţionale a studenţilor creştini din România", a rămas drept conducător, unul, luat la întâmplare din marea mulţime care nu cunoscuse nici asprimea luptei şi care n'avea nimic din prestigiul marilor predecesori. Plecarea lui, din fruntea studenţimei, la 10 Dec. 1928 au dovedit cu prisosinţă aceasta. Solidarisându-se cu stăpânul său — care scrisese într'un ziar un articol prin care făcea afirmaţia că: „dela antisemitism până la comunism nu e decât un pas", preşedintele în chestiune, a plecat trântind în mod sgomotos uşa şi aruncând cu noroi în studenţime.

Studenţimea rămânea astfel descoperită în faţa campaniei de presă dusă după un plan organizat de aproape întreaga presă românească. Spre a se vedea ce curente erau atunci militate de presă, vom reproduce mai jos un pasaj dintr'un articol publicat de un profesor în ziarul „Opinia", intitulat „Profesori şi studenţi" şi care descrie o excursie cu „masă pe iarbă verde", făcută de studenţi şi profesori „fără deosebire de naţionalitate", în pădurea dela Bârnova...

Iată-l:

„Soarele, juca cu razele sale „blânde, în desişul, arborilor din „pădurea Bârnova şi veselia ce „domnea la acea masă pe iarbă „verde strângea la olaltă pe elevi „şi profesori".

Iar mai departe, profesorul citează din „Oda dela Bârnova" pentru a da un exemplu de creaţie poetică ad-hoc, odă ce a fost dedicată „celulei gigantice":

„Ai înglobat în tine pe Mendel Roland Mario,
„Voi Zamfi şi ohiar şi Polak victimă ţi-au căzut,
„Pe Ofenberg Rosica, pe Laurian Cesario,
„Blândă Tocan Elena, fie ce ţi-au făcut?
„Coniver şi Aronovici, ch rurgii noştri fainici...
„Polingher popicarul şi Marioara Ionescu...

Şi autorul trage concluzia:

„Din aceste versuri, vedem că „elevii pe atunci erau mai preocupaţi de celula gigantică decât „de religiunea colegilor lor, tot „atât de nevoiaşi ca şi dânşii...

„Să sperăm deci, că în viitor, „la studenţii noştri medicinişti, „se vor accentua sentimentele de „dragoste şi încredere între profesori şi studenţi şi acelea de „largă înţelegere şi colegialitate „între toţi acela ce îşi închină „viaţa alinărei suferinţelor omeneşti".

A. C. Cuza, comentând articolul de mai sus în „Apărarea Naţională" din 21 Oct. 1928, spune:

„În aceste cuvinte, cum se vede, se resumă scopul practic „urmărit de doctorul profesor: „dragoste largă, înţelegere, colegialitate, între român şi jidani. Între toţi acei, vezi bine, „ce îşi închină viaţa „suferinţelor omeneşti".

„Dar cu, suferinţele româneşti, „ale căror victime cad studenţii „români medicinişti, în primul „rând, înlăturaţi de către jidani, „din universităţi — mai întâi — „şi apoi, şi mai ales — în viaţă —, „cum rămâne, domnule doctor?"

Mai departe, A. C. Cuza, arată cum „scopul învăluit în buline literare de d-l doctor", autor al articolului, este ca să scoată dintre studenţi „politica" şi în locul ei să pună:

„Vin, cântece, iubire...".

Spre a înlătura o astfel de confuzie periculoasă, A. C. Cuza, strigă din răsputeri:

„Mişcările studenţeşti nu sunt „politică în înţelesul meschin al „politicei de partid, ei: luptă pentru cultură. Profesorii universitari români, cari terorizează pe „studenţi prin măsuri disciplinare brutale cu formula „studenţii „la carte" sau cari caută să-i „narcotizeze cu formula: tinereţea să petreacă — prin cântece „de iubire, ca să-i facă să renunţe la lupta lor pentru cultura „românească primejduită, sunt „— şi orice cuvânt nu este prea „aspru — sau nişte imbecili, dacă nu înţeleg, sau nişte criminali, trădători ai neamului lor, „pentru interese personale, dacă „sunt conştienţi...

„Deaceea am zis că cele scrise în articolul Profesori şi studenţi, cu comentariile jidanului „G. Spină sunt documente istorice. Căci istoria va păstra desigur în amintirea veacurilor „faptul că în anul dela Hristos 1928, profesorii Universităţilor româneşti se luptau în „tovărăşia jidanilor cu brutalităţi idioate spre a împiedica „conştiinţa naţională, culturală „a studenţilor români cu formula „narcotică: „Vin, cântece, iubire"..."

Am citat acest articol pentru că el pune în evidenţă: pe de o parte îndrăzneala unui profesor român, care se pune în slujba jidănimei spre a servi interese opuse ideii de naţie şi pe de altă parte, intervenţia energică a lui A. C. Cuza, din care rezultă îngrijorarea aceluia ce a veghiat întotdeauna la destinele neamului nostru. A. C. Cuza, vedea în „aceste pilule narcotice" un pericol mortal pentru mişcările studenţeşti.

Nu mai cităm şi alte intervenţii în presa „românească", prin care se dărâma zi de zi marele edificiu construit din trudă şi sânge în timpul celor 5 ani de chin.

Ne mulţumim numai să facem dureroasa constatare, că ele au avut o înrâurire catastrofală asupra mişcării studenţeşti, constituind cea de-a doua cauză care a împins mişcarea studenţească spre declin.

În sfârşit, a treia cauză, care contribue la apusul mişcărilor studenţeşti este împărţirea studenţimei în grupuri cari duc unele împotriva altora o luptă duşmănoasă. Nu vrem să numim pe aceia ce au răspunderea acestei însângerări între fraţi. Poate că, va veni odată vremea când vom fi nevoiţi să nu mai menajem pe nimeni. Deocamdată menţionăm: Începând din anul 1928 şi mergând înainte, fiecare an, fiecare zi, însemnează un pas spre dezastru. La congresul studenţesc de la Craiova, studenţii cuzişti sunt alungaţi şi bătuţi la sânge de fraţii lor, studenţii legionari.

Noi, cei ce purtasem cândva steagul marilor revendicări, asistăm înmărmuriţi la acest spectacol sfâşietor de trist. Am încercat în câteva rânduri o reconciliere. A fost zadarnică. Studenţimea, lipsită de conducători de elită se risipeşte în bătaia vântului. Nu e nimeni cari să-i mai adune la cantina „Gutemberg" de unde să pornească în valuri de asalt pentru a cuceri Capitala care nu mai e a noastră.

Problema jidovească nu mai preocupă conducerea studenţimei. Ei ard în miez de noapte tămâie sectară şi se încruntă atuncea când un frate de acelaş sânge, dar de altă credinţă le iese în cale.

Aşa s'a oprit în loc un torent de visuri şi de entusiasm pornit cu atâta curăţenie de cei ce au marcat cu foc în istoria naţionalismului nostru, ziua de 10 Decembrie 1922.

Aşa, s'a nimicit altarul primelor noastre credinţe de aceia ce-au preferat în locul încordării tăcute dar statornice, iureşul nebunesc al marşului spre gloria deşartă.

Aceasta este armata germană

Scurte reportagii din campania dela Vest de corespondenţi de războiu germani

Aviatori germani în carlinga unui bombardier

Soldaţii spunea despre generalul care comanda corpul nostru de armată, uneori pe un ton glumeţ: „generalul înaintează, infanterian preia asupra ei protecţia cu foc". Era într'adevăr o glumă, dar gluma aceasta avea sensul ei.

Atunci când a fost vorba să se înainteze cât se poate de repede, trecându-se peste platoul din Langres, pentru a se cădea în spatele liniei Maginot, generalul, împreună cu întregul său stat major s'a aşezat în fruntea elementelor celei mai înaintate.

Generalul a început să lucreze la Chaumont cu statul său major — într'un hotel părăsit —, tocmai atunci în oraş pătrundea primele elemente ale avantgărzii. Cel dintâiu batalion de infanterie a intrat în oraş 3 ore după ce intrase generalul. Pe înserat, după ce generalul stase 12 ore în Chaumont, în pădurea care începe la 100 metri de marginea oraşului, a început ultima mare bătălie în cursul înaintării noastre, cu care ocazie a fost zdrobită o întreagă divizie inamică.

Colonelul cantonase cu grupul de comandă al regimentului său într'o localitate situată la 2 km. de râul Aisne. Artileria franceză trăgea zi şi noapte şi într'o singură noapte 54 de proectile pe cele 14 case ale micei localităţi. Aceasta era noaptea din ajunul atacului ce avea să se deslănţuie pe Aisne. Artileria noastră a deslănţuit şi ea un foc de iad, împroşcând cu oţel din sute de ţevi, obuzele noastre încrucişându-se în aer cu acelea ale francezilor. Soldaţii cei tineri în mod instinctiv căutau să-şi îndese capul între umeri; pereţii tremurau numai din cauza presiunii aerului.

În acest cadru, colonelul — soldat din războiul mondial cu înfăţişare de bronz — da ordne cu vocea desluşită ca şi cum ar fi fost în curtea cazărmii, fără să-i pese de ce se întâmpla în jurul lui. Apoi se urcă în automobil şi se duse spre postul de comandă. În clipa în care automobilul dispăru într'un nor de praf, la distanţă numai de 50 metri în urma lui, un obuz se sparse în şosea. Nu-mi închipui că acel colonel să fi întors barem capul.

Generalul trebuia să înmâneze subofiţerului crucea de cavaler al crucii de fier. Compania era aliniată cu arma la picior. Subofiţerul, puţin cam emoţionat şi tot atât de timid pentru această cinstire, după cum fusese curajos atunci când făcuse isprava. După aceea subofiţerul, întovărăşit de general trecu prin fraţa frontului. Toţi oameni ştiau că acest subofiţer este într'adevăr cel care trecuse cel dintâiu Meusa şi cucerise de 2 ori ma imulte cazemate de câţi oameni număra grupul.

Pionerii primiseră ordinul să construiască un pod peste Aisne — un pod sub focul inamicului, în timp ce dincolo, pe malul celălalt al râului, bătălia atingea punctul ei culminant. Pe acest pod urmau să treacă tancurile, să treacă cât se poate de repede pentru a despovăra infanteria. Ceasuri întregi a lucrat aceşti pioneri. Obuzele se spărgeau în jurul lor şi focul mitralierelor duşmane îi stânjeneau mereu de la lucru. Aproape că şi ei se convinseseră că treaba nu se va putea face.

Dar 'n aceeaşi clipă un agent veni de pe malul celălalt spunând: „trebuie să ne vină tancurile, nu o putem scoate la capăt dacă podul nu este gata!". Atunc pionerii s'au pus din nou pe lucru şi în ciuda focului duşman podul a fost gata.

Brancardierul se apleacă peste acest soldat, care câteva ceasuri înainte fusese adus la postul de prim-ajutor, având un glonte în abdomen. Avea mâini mari şi o faţă lată aşa au toţi ţăranii — acum însă mâinile lui erau tot atât de mari ca acelea ale unei mame şi din faţa lui de ţăran a acestui sanitar radia atâta căldură, încât rănitul părea că uitase tot ce se întâmplase.

Soldatul rănit în abdomen privea plin de încredere la acest sanitar, la acest om cu mâinile late şi cu inima mare.

Se îngropase în pământ, pe malul Marnei, aceşti doi oameni dela o unitate de transmisiuni, care păzeau aci un mic post de legătură. În satul, situat la 3 km. depărtare era centrala. Satul era aproape în întregime su bfocul artileriei duşmane. La un moment dat cablul a fost rupt. Din gaura unde se îngropaseră, cei doi oameni zadarnic căutau să vorbească la aparatul lor. Trebuiau deci să se ducă să cerceteze cablul care mergea spre sat. Linia telefonică se afla în câmp deschis fără nici o acoperire şi sub focul permanent al artileriei inamice. Cei doi s'au luat la întrecere şi-au ajuns să se certe pentrucă fiecare vroia să se ducă pe linie. O plimbare sub focul ucigător al inamicului le părea lucrul cel mai frumos din lume.

Soldaţi din trupa ue transmisiuni, eroi necunoscuţi.

Plin de nerăbdare le aşteptăm, să vină tancurile. Dacă ele ar fi aici la Aisne, putem să le dăm drumul. De 3 săptămâni aşteptam în acest punct să deslănţuim atacul şi acum tancurile trebuiau să vină dela coasta Canalului Mânecii. Deodată se zări primul tanc: un colos cenuşiu, prăfuit şi plin de noroi, purtând pe el semnele luptei, a cine ştie cărei lupte pe care a trebuit să o dea venind spre noi. În deschizătura capacului sta un om îmbrăcat în negru, cu faţa şi mai prăfuită, faţă care fusese din belşug arsă de soare, cascheta aşezată reglementar pe cap. Râdea acest tanchist şi tuoată figura lui era numai tinereţe şi spirit de combativitate. Era cel dintâi tanc şi după ele veneau altele, mereu altele, care s'au rânduit în spatele nostru, gata să susţină infanteria la trecerea peste acest râu.

Tunarii tocmai executaseră o punere în baterie în galop. Aceasta se petrecea într'o vale, în care înflorise liliacul. Dincolo de înălţimile care se profilau la orizont, era inamicul. Dintr'un loc necunoscut artileria lui împroşca cu foc.

Nici nu fuseseră încă deshămaţi caii, când la 1 km. de poziţia bateriei un obuz inamic făcu explozie. Un al 2-lea se apropie mai mult la 500 m., al 3-lea se sparse la 300 m. Unde se va sparge oare al 4-lea?

În baterie? Oamenii aşezau tunurile gata să deschidă focul. În mijlocul lor un sublocotenent, înalt, tânăr şi sigur de el, da ordine şi părea că nimic pe lume nu-l interesează afară de ordinele cele da. La fel, aceşti soldaţi aşezau tunurile în poziţie, ca şi cum în jurul lor nu s'ar fi întâmplat nimic. Apoi deschiseră focul! — Artileriştii!

Infanterişti, cavalerişti, artilerişti, pioneri, transmisionişti, sanitari, trenari, puşcaşi, tanchişti — soldaţi, ofiţeri, stat-majorişti, generali — toţi la un loc şi în cadrul armelor respective, într'o sforţare uriaşă, ţintind spre acelaş obiectiv, alcătuiesc armata germană, aceea armată de veche tradiţie, căreia cei tineri i-au adăugat o nouă cunună de lauri.

Fapta este mare, în faţa sentinţei istoriei individul nu contează, căci numai întregul tot preţuieşte — şi acest întreg, victoria şi viitorul, l-a făuri fiecare ostaşi din armata germană, făcându-şi datoria la locul lui.

Adunarea generală a Societăţii Comunale a Tramvaielor Bucureşti

Acţionarii au cerut majorarea tarifelor spre a asigura existenţa societăţii şia putea menţine mijloace de circulaţie actuale

În prezenţa unui impunător număr de acţionari, a avut loc Sâmbăta trecută, adunarea generală ordinară a acţionarilor Societăţii comunale a tramvaielor Bucureşti.

Adunarea s'a deschis sub preşedinţia d-lui av. Elefteriu, membru în consiliul de administraţie, asistat de d. ing. Petre Neamţu, directorul general al S. T. B.

Intrându-se în ordinea de zi, se dă citire raportului consiliului de administraţie. D-nii Niculescu-Slave şi Drăgănescu-Brateş, au relevat starea precară a Societăţei provocată de scumpirea excesivă a tuturor materialelor, a cheltuelilor cu dublarea personalului mobilizat, a investiţiilor care trebuiau făcute şi a perspectivei deficitare din cauza tarifului scăzut — care periclitează însăşi existenţa acestei admirabile creaţii a geniului naţional care este S. T. B. Adunarea generală în cor a cerut factorilor de conducere a societăţii — studierea majorării tarifelor, fără de care S. T. B. nu va mai putea să-şi îndeplinească funcţia socială de până acum. Mai ales că Primăria Municipiului Bucureşti este intereraţă cu 50% din capital.

D. av. Ionescu-Brăila a arătat că evenimentul de seamă al anului trecut este urcarea pe tron a M. S. Regelui Mihai şi venirea la conducerea statului a d-lui general I. Antonescu, omul predestinat care a salvat ţara şi a mântuit neamul în momentele cele mai grele. Adunarea în picioare a aclamat îndelung pe Suveran şi pe conducătorul Statului.

S'a aprobat cu unanimitate darea de seamă, Bilanţul şi Contul de Profit şi Pierdere pe anul 1940, dându-se descărcare consiliului de administraţie de gestiunea sa pe anul expirat.

Luându-se în dircuţie cooptările de noui membri în consiliul de administraţie în locul celor demisionaţi înaintea exerciţiului 1940, adunaera ratifică numirile făcute între timp: pentru ai descărcarea de gestiune până în ziua de 8 Martie 1941.

S'a ales cu unanimitate următorii noui membri în consiliu, în persoana d-lor: ing. Petre Neamţu, care a fost îndelung aclamat pentru rodnica activitate şi competenţă pusă în serviciul S. T. B., ing. Aurel Ioanovici, g-l Atanasescu, profesor Rădulescu-Pogoneanu şi Henţescu.

Iar ca cenzori, d-nii Clinceanu, Grigorescu şi Ionescu Brăila; ca cenzori supleanţi I. Cinsea şi av. Lazaride.

Noutăţi Literare

„EMDEN"

Isprăvile lui „Emden" în anul de lui „Emden" scrisă mai mult cu zel decât cu conştiinţă, în majoritatea cazurilor de nechemaţi, putem spune că nu corespunde cerinţelor, mai întâi din cauza lipsei unei descrieri exacte cum şi a înlănţuirii faptelor.

În mare parte această literatură cuprinde închipuiri fanteziste, povestiri pentru copii pline de aventuri, scrise de proafni pe baza povestirilor din zi.

Locotenentul de marină Franz Joare şi care bineînţeles nu corespunde nici un chip adevărului.

seph, Principe de Hohenzollern, autorul acestei cărţi, a servit pe „Emden" ca al doilea ofiţer torpilor, dela începutul activităţii până la nimicirea vasului, după care a fost făcu tprizonier împreună cu Căpitanul von Miller şi cu eroii supravieţuitori ai lui „Emden" şi internat timp de cinci ani la Malta

Plină de aventuri pasionante dar de o strictă documentare, cartea este o descriere conştiincioasă, exactă şi înlănţuită, cuprinzând toate faptele lui „Emden" pentru a căror exactitate — spune autorul — „garantez cu capul şi cu inima".

SIBIU

În traducerea d-lui Prof Cont. I. Niculescu senzaţionalele amintiri ale Locotenentului *Franz Joseph*, au apărut în editura Fundaţiei Regale pentru Literatură şi Artă, Biblioteca Energia.

În colecţia „Oraşe" a Editurii Fundaţiei Regale pentru Literatură şi Artă a apărut lucrarea d-lui *Prof.* Al. Dima: „SIBIU", cea dintâi încercare de a cuprinde într'un op iantetic monografia acestei însemnate aşezări de viaţă ce a alcătuit altădată şi acum un centru de civilizaţie şi cultură ardeleană.

Despre Sibiu s'a scris desigur cu numeroase prilejuri, în ansamblu, u... mai mari probleme privind Ardealul între sau sum... manifestări ale vieţii lui. Toate acestea au fost utilizate cu deosebită grijă de autor în cartea sa.

Literatura românească dar şi cea săsească au fost copios tolosite ca material adaptat scopul cărţii „SIBIUL" d-lui Al. Dima a crescut din perspectiva unei obiectivităţi perfecte care a ţinut să însemne laolaltă cu strădaniile româneşti şi pe acele minoritare, întru cât au moderat cu dusul lor chipul cetăţii. Autorul n'a uitat însă o clipă accentuarea valorilor civilatorii şi culturale naţionale pe care le înfăţişează — cum estee şi firesc — călduros entuziast şi cu ... care nu strică întru nimic caracterului documentar al lucrării.

FAPTE ŞI COMENTARII

SENSUL DEMIURGIC AL UNEI LUPTE

STUDENŢIMEA ROMANA CREŞTINA, CRAINIC AL VEACULUI CATRE ALTE ZODII

Consecinţele uriaşei încăierări a răsboiului mondial ne dădeau nouă românilor, după veacuri de luptă şi de protestare o reconfortantă, o sublimă satisfacţie: Reintregirea hotarelor noastre vechi. După hecatombele unui mileniu aproape, în care dreptatea am găsit-o prin ascuţişul săbiei, sau am strigat-o, cum spunea cântăreţul pătimirii, prin rugi la prea Curata, biruinţa unui adevăr elementar, umbrit atâta amar de vreme de pajura crăiască a scaunului dela Viena, căpătă o definitivă pecetluire. E drept aburii caizii şi sângelui proaspăt vărsat ca o ultimă ofrandă pe câmpul de bătaie ne înrourau ochii şi ne evocau atâtea scumpe figuri intrate pentru totdeauna în firida amintirii...

Simţeam un gol incurabil, prezenţa atâtor dragi răposaţi la un pas înapoi de cei rămaşi...

Casa după care secole dearândul suspinase oropsitul neam românesc se înălţa mândră şi glorioasă ca un vis măreţ întrupat la lumina ochilor.

Ideia naţională cu toate consecinţele sale teritoriale flutura biruitoare peste vastele întinderi ale ţării. Ne împlinisem idealul naţional.

Un val de euforie, un straniu acces de bucurie frenetică, o năvală tumultoasă a undelor beatitudinei cuceriseră integral sufletul sbuciumat al colectivităţii româneşti.

Zâmbetul mulţumit al dorinţelor împlinite lumina ochiul generaţiei care primise botezul crunt al focului, care trecuse proba hotărâtoare a celui mai serios examen al morţii.

Observatorul obiectiv a putut să înregistreze însă la un moment dat un fenomen curios, o stranie şi regretabilă conversiune a sufletului românesc. Cadrul decent al bucuriei festive se transformă subit într'un sgomot profan, accentele emoţionante de frăternă îmbrăţişare, acordurile cuceritoare ale sufletelor afundate transfigurător în Iordanul mântuirii naţionale, iau aspectul disonant şi strident al unui veritabil vacarm dionisiac.., Aşa cum spunea nemuritoul inspirat ardelean român, jucau hora, iar alţii le furau portofelul...

Un vast şi regretabil proces de dezagregare morală ia naştere în societatea românească de după război. Aspectele ei sunt acelea ale unui convalescent care uită scopul însănătoşirii definitive, utilizând fără rezerve gama exceselor gastrice.

Zările senine ale idealului de consolidare morală, imperativul purificării naţionale în sânul unei comunităţi de rasă, dominată de atâtea umbre nefaste ale trecutului răposat, conştiinţa unor drepturi organice şi inviolabile ce isbucnesc din adâncurile subterane ale instinctului de conservare naţională, iată glasul unei catehism care agoniza dincolo de efervescenţa sterilă a societăţii noastre post-belice.

Peste mormintele istoriei strigoii neamului dansau furibund sarabanda demenţii. Un cântec stranu şi insuportabil pornea, de pe surlele şi chimvalele Sionului să despice atmosfera de primăvară a tânărului stat român. Nu lipsea fireşte nici hangul atâtor confraţi de sânge care se simţeau din motive binecuvântate fericiţi intr'adevăr ca în sânul lui Avram...

Anarhia şi desmăţul moral culminează în demonstraţii de vădită pătimire a obrazului naţional. Din ungherele prea ospitalierelor noastre hotare se iveşte rânjetul roşu.

Spectrul ruinii şi al destrămării româneşti urcă fără cea mai slabă întâmpinare spre ultimul parapet al rezistenţii noastre naţionale. Destinul neamului se clatină, iar cioclii cu zulufi, pistrui şi conjunctivită se precipită înfriguraţi pentru ceremonia funerară.

Dar atunci ca un strigăt implacabil al conştiinţii de neam, ca o isbucnire vulcanică în faţa pericolului suprem, apare tineretul universitar român creştin. Este anul 1922.

Ca la un semn nevăzut, ca la o comandă misterioasă şi unitară, studenţimea naţionalistă porneşte impetuos spre baricade! Minunea consemnului nevăzut dar permanent activ, minunea instinctului de conservare naţională, cuprinde în vraja şi fluidul ei întreaga primăvară academică a ţării: Iaşul, oraşul vechi şi năpădit de burueni streine, în care Mihail Eminescu îşi plimbase cea mai fulminantă protestare; Clujul faimosului memorand în care Dr. Raţiu piedase emoţionant procesul milenar al Ardealului robit şi Bucureştiul, inima tuturor acţiunilor de resurecţie naţională se aprind simultan de flacăra tinereţii universitare. Limbile de foc ale protestări cuprind întreaga ţară, iar în vâltorile lor uriaşe se descifrează marşul răsunător şi protestatar al conştiinţei naţionale.

Tinereţea lui Costache Dănulescu, Simionescu, Moţa şi Corneli uCodreanu îşi consacră şi de data aceasta vigoarea şi sensibilitatea ei românească urmând traiectoria eroică a precursorilor Avram Iancu, Eminescu, Bălcescu, Octavian Goga, etc.

Ce proces mai firesc decât acela în care studenţimea, expresia luminată şi dinamică a conştiinţei populare, expresia robustă şi intransigentă a energiilor noastre de rasă, smulg stindardul ostentativ mototolit al revendicărilor naţionale şi il flutură victorios în magica şi răscolitoarea lui desfăşurare, pretutindeni unde cereau interesele româneşti!

Ce acţiune mai sigură pe rosturile ei, ce consecinţe mai incalculabile sub raportul conservării de neam decât acelea impuse de temperamentul tumultos şi fanatic al băeţilor de douăzeci de ani!

Ei nu porniseră bătălia cu gândul unui armistiţiu sub ale cărui peceţi s'ar fi auzit suspinul, oftatul pururea nestins al dreptăţii răsluite!

Studenţii creştini din România Mare porneau să răsădească viaţă nouă pe plaiurile nemângâiate ale ţării.

Acordurile, nuanţele revoluţionare ale imnului lor incendiau şi transfigurau conştiinţa românească dornică de o restaurare definitivă a prerogativelor ei.

Vom împleti în aur viitorul
Acestei ţări călcate de streini

Este în acest fragment de crez, în acest romantic şi lapidar catehism de luptă toată înstrunarea unei tinereţi irumptă din sevele ei robuste şi idealiste, din zodiile ei albe şi incandescente spre crestele, spre orizonturile senine şi captivante ale unui viitor glorios. Este ţâşnirea patetică, este explozia plină de dinamism a unei colectivităţi care ascultă permanent şi ireproşabil clamorile inefabile ale neamului! In fruntea ei — cum am putea să uităm! — a stat ca un permanent deget întins spre obiectivul luptei, ca un generalism de o neîntrecută strategie, ca un far necruţător, proectat peste tranşeele adversarului, profesorul A. C. Cuza. Doctrinarul antisemitismului integral dădea semnalul de luptă al unui crez pe cerul căruia trăiseră atâţia luceferi ca Vasile Conta, Haşdeu, Alexandri, Eminescu dar pe care el singur îl arătase în toată întregimea, puritatea şi înalta lui justificare naţională. Băeţii au ritmul, cu trepidaţiile, cu frenezia primăverii altoite în suflet, urmau lecţia sublimului lor maestru, se aliniau pe frontul părintelui lor spiritual, se deslănţuiau de pe tranşeele dominate de figura emoţionantă a profesorului A. C. Cuza.

Eternitatea tinereţii profesorului dela Iaşi se rostea prin tinereţea revoluţionară a anului crucial 1922.

Şi în treacăt să spunem, câtă tristeţe nu ne-a apăsat pe suflet când cei cari biruiseră în numele lui, nu mai vroiau să-i pomenească măcar numele!

Cum aşi putea să mărturisesc nemărginita durere pe care am încercat-o în ziua unui 10 Decembrie biruitor pe temelia lui 10 Dec. 1922 şi în care totuşi se evita insenzibil numele lui A. C. Cuza şi să cânta imnul studenţesc „puţin revizuit"!

Anul 1922 este anul revoluţiei tineretului universitar român creştin reintegrat pe făgaşul spiritual al tradiţiei noastre naţionale şi creştine şi de pe baricadele căruia s'a desprins pentru prima oară în secolul nostru, metodic şi ofensiv, ideia antisemitismului. O nouă morală şi un nou crez se cristalizau din vâltoarea luptelor studenţeşti.

O morală şi un crez care aveau să domine lumea, să ctitorească un nou eon istoric, să contureze dogmele de viaţă ale lumii şi epocii noastre. Se descifrează de aci înalta misiune istorică a acelei generaţii de tineri şi meritul universal al profesorului A. C. Cuza, cari împreună au zidit un prag de eră nouă.

Studenţimea română şi creştină dela 1922, cu profesorul, cu intransigentul ei pedagog naţionalist, cu impetuoşii şi talentaţii ei conducători, a fulgerat pe cerul înegurat al umanitarismului defetist şi postbelic, catehismul unor vremuri noui cari urcă spre triumf cu puterea implacabilă a destinului. Purtând parcă din vremuri bătrâne pecetia nobilă a destinului românesc, care aci la întretăierea a două lumi şi-a spus, cu vaste rezonanţe istorice, cuvântul pentru civilizaţia Europei creştine, studenţimea de la 1922, depăşind cu ecourile luptei sale graniţile româneşti, a dat semnalul unei bătălii universale, pe al cărui sens şi ideologie se vor funda veacuri.

Iată misiunea majoră a istoriei româneşti care prin elanul uriaş al stdenţimii din 1922 şi-a păstrat o admirabilă continuitate şi şi-a proectat forţele ancestrale spre viitor. Este un titlu de legitimă mândrie cu care studenţimea îmbogăţeşte strălucitul palmares al istoriei noastre naţionale. Pe atunci nici fascismul nu-şi spusese încă cuvântul, iar naţional-socialismul avea să se rostească mai târziu. Deaceia traiectoria revoluţionară a studenţimii dela 1922 are un profund sens naţional şi istoric. Prin luminile ei revelatoare, românismul se revarsă autoritar în universalitate.

De aceia trebuie s'o urmăm căci în frământarea sa de titan se svârcoleşte demiurgic sensul unei lupte, idealul unei alte vieţi. Prin rostul luptei ei, tinereţea porneşte năvalnic spre alte zodii, crainicii furtunei păşesc să limpezească negura veacurilor!

Mircea Ruşavăţ

Submarine ger mane intr'un port din Marea Nordului.

LUPTA GENERAŢIILOR

„Cel mai mare noroc al nostru şi deci al Românilor a fost Profesorul A. C. Cuze" (Corneliu Z. Codreanu, Pentru Legionari, 1936).

I

Wie die Alten sungen, so zwitschern die Jungen, este o vorbă bătrânească Adică: cum cântă părinţii aşa joacă copiii — am spune noi, pe româneşte.

Când stai şi te gândeşti la aşa zisa „luptă a generaţiilor", la conflictul dintre bătrâni şi tineri în România noastră — „Mare", ca atâtea alte lucruri mari, până mai eri — nu poţi să nu-ţi întorci privirea înapoi, spre acel eri din care, fatal, după legea continuităţii, s'a născut acest azi care ne-a cam zguduit.

Bătrânii de eri au fost tinerii de alaltăeri tinerii de eri sunt bătrânii de azi.

Bătrânii de totdeauna lasă tinerilor învăţăminte bune de reţinut — cum e, credem, şi proverbul de mai sus.

E bine să-l avem în minte pentru a încerca să înţelegem şi să explicăm mersul firesc al lucrurilor, pentru a judeca şi a decide cine, din cele două părţi, poate azi spune, Acuz!

Natural, că vorbind, în general, de bătrâni şi tineri, de conflictul social politic al acestor categorii, ne referim, după cum am indicat într'un articol precedent, la „nivelul comun", aşa cum apare la clasele dirigente.

Pentru a judeca stările de lucruri din trecut, nimic nu poate fi mai folositor decât de a vedea cum au fost privite şi judecate de acei câţiva — puţini şi aleşi — care nu pot fi confundaţi cu nivelul comun, în nici o privinţă, fiindcă — în nici o privinţă — nu s'au confundat cu el.

Tinerii de azi, cari cer să fie lămuriţi, să-şi întoarcă privirea înapoi, la cele ce s'au scris de aceia cari au privit lucrurile pe deasupra nivelului comun.

Cum să-i găsească? Foarte uşor: Aceia n'au fost niciodată „slăviţi" de nivelul comun. In jurul lor, complotul tăcerii. Iar dacă, totuşi, ei s'au ridicat, complotul diversiunilor.

Acum jumătate de veac, când cei dela 48 erau bătrâni, un tânăr plin de avânt şi de iubire, înzestrat cu adevărata cultură făcută din cunoştinţă şi gândire, purtând un nume mare în Istoria renaşterei românilor, observa cu atenţia omului de ştiinţă lucrurile şi oamenii din jurul său.

Acele observaţiuni ar fi putut servi generaţiei sale dacă s'ar fi găsit atunci, la nivelul comun, posibilitatea de înţelegere.

Probă că nu s'a găsit e că am ajuns unde am ajuns.

Tinerii de azi, cari vor să înţeleagă, să citească şi să recitească cele scrise de tânărul de eri, bătrânul, azi, Profesor A. C. Cuza.

Să vadă în „Meseriaşul Român", dela 1890, întunecatul şi îngrijorătorul, — *„mlaştinei morale"*, în care „avocaţii" clasei dirigente se înfundau zi de zi, prinşi în reţeaua confuziunilor, minciunilor şi corupţiunilor.

Economistul înfăţişează statistici, arată clar invazia tărtanilor din ghettourile Galiţiei, arată primejdia de care suntem ameninţaţi.

El denunţă planurile Alianţei Universale, aparente din scrierile şi discursurile jidanilor ocidentali şi previne pe cârmuitori că ne găsim în faţa unui plan de colonizare a acestei ţări cu jidanii din Orientul European.

Pe urmele învăţaţilor B. P. Hajdeu şi V. Conta, pe urmele simţirei patriotice a marilor poeţi Eminescu şi Alexandri, el arată oamenilor dela conducere că viaţa acestei naţiuni e în primejdie.

Căci, prin pătrundere şi infiltrare, se organizează o clasă de mijloc străină, din cea mai blestemată de Dumnezeu specie de oameni, trăind din „activitate", nu din muncă, din artificii şi din speculă, din mnciună şi din corupţiune.

O specie vrăjmaşă tuturor naţiunilor, urmărind cu diabolică perseverare un ideal de dominaţiune universală.

Văzând mlaştina morală şi primejdia pentru neamul său, tânărul de acum cincizeci de ani, ajuns — împotriva coaliţiei nivelului comun, mână în mână cu minciuna şi corupţia jidovească — profesor la Universitatea din Iaşi, porneşte de acolo o luptă de luminare a tineretului, afirmând, cu energie patriotică şi cu autoritatea omului de ştiinţă sprijinit de o vastă cultură legea naţionalităţii.

XXX

(Urmare în numărul viitor)

Pomenirea lui Tilică Ioanid

Zilele acestea, s'au împlinit şase luni dela moartea lui Tilică Ioanid.

Ziarul „Invierea" aduce cu acest prilej, un pios omagiu celui dispărut şi cere prietenilor să se oprească o clipă din această goană nebună a vieţii şi să privească smeriţi spre toate amintirile ce le răscoleşte acest melodios nume: Tilică Ioanid.

Unii, işi vor aduce aminte, poate, de fruntea aceia neastâmpărată peste care cădea în desordine o şuviţă de păr. Alţii vor citi în fundul ochilor fulgerători, o dorinţă nestăpânită de a trăi: cum a putut să moară acest om care avea înfăţişarea vieţii însăş? Cum s'a putut opri pe buzele încremenite torentul de râs pe care Tilică îl revărsa şi faţă de prieteni şi faţă de duşmani?

Sau alţii, vor purta şi acuma în minte recunoştinţa faţă de un imens bine pe care Tilcă i l-a făcut nu pentru ca să sconteze o recompensă de mai târziu ci numai din pasiunea de a face bine.

La Tilică Ioanid era o nevoie sufletească de a se dărui cu totul faţă de toţi aceia ce îi băteau la uşe.

El n'a avut în viaţă nici un duşman. A avut numai adversari politici. Pe aceştia însă, Tilică nu i-a urât şi nici nu i-a lovit în mod neelegant. Fostul şef al organizaţiei Naţional-creştine din judeţul Mehedinţi îşi chema adversarii fie pe meleagurile judeţului său unde a repurtat atâtea succese fie la tribuna parlamentului pe care a cinstit-o ani în şir.

Tilică Ioanid a slujit credinţa naţionalistă cu evlavie. El a scoborât în arena politică ca discipol al lui Octavian Goga şi a murit înlăcrămat pentru pierderea pe care o suferise cu doi ani în urmă.

Alături de medalionul de bronz al poetului ardelean, Tilică Ioanid, purta în suflet icoana de mucenic a lui A. C. Cuza.

Tilică Ioanid a murit atuncea când ţara avea mai multă nevoie de un om cinstit, iar prietenii de un luptător în plus.

Poate că aşa a vrut Dumnezeu.
Poate că aşa a vrut el.

Pentrucă, numai aşa, adăpostit sub Primăvara de zambile dela Ilovăţul lui drag, va putea să-şi trimită în miez de noapte pe raze de stele, sufletul lui de copil, departe, departe de tot peste dealuri şi peste ape şi peste pietre de hotar sfărâmate, spre a se întâlni sub umbra zidurilor dela Ciucea, cu cel mai bun prieten al lui: cu Tavi... Acolo, îşi va opri o clipă zâmbetul şi va asculta pe îndureratul martir al Ardealului. Reluându-şi lira din cui, poetul pătimirilor noastre nesfârşite, va cânta din nou vaetul Ardealului, nefericitul nostru Ardeal.

Şi veselul Tilică va plânge iar, aşa cum a plâns când l-a pierdut pe Tavi, aşa cum am plâns noi acum şase luni.

M. Tunari

Pe marginea unor discuţii...

Cuvânt pentru cei cu terapeutica tinereţii!

Involburarea vremurilor din urmă a făcut să apară sub diferite forme, atâtea şi atâtea gânduri cu privire la tineret, car dacă în unele cazuri n'au constituit decât simple impresi, ma mult sau mai puţin juste, de cele mai multe ori însă, ele au ţnut să conchidă, mai ales asupra studenţimi, cu accente „patetice", care fără a căuta să denigreze studenţţimea invedereau în orice caz o stare de dureroasă îngrijorare în ce priveşte viitorul şi idealul acestei studenţimi. Nu-i în intenţia noastră dorinţa de a discuta în parte diferitele păreri ce s'au emis în discuţia despre tineret, pentrucă nu astfel la sfârşit sbuciumul ş ifrământările noastre şi mai drag ni este răspunsul ce-l va da fapta noastră.

Deocamdată am vrea să ne prezentăm celor care vorbesc despre noi chiar când nici nu ne cunosc...

Vreau să înceteze contraversa Şi iată, spre surprinderea multora, poate le vom vorbi despre tineretul care în afara aspeţelor desmăţate ale politicianismului şi în afara tendinţelor iperbolice, care zăvorind raţiunea şi înfrânând convingerea pe bază de discuţii, au înlesnit concluzii anarhice, despre tineretul cu tâmpla mereu fierbinte de dogoarea iubirei de lege şi de neam care în idealismul lui, în utopismul lu dacă vreţ, a contnuat să se adăpostească sub cupola de lumnă a cultur, în căutarea adevărulu ş contopirii cu sfintele idealuri ale Patriei.

Dar, Domnilor care vă grăbiţi, ca ş altădată dealtfel, să rostiţi sentenţios în problema tineretului, a existat şi există un tineret care a vieţuit deasupra atitudinilor de maisus, ba chiar mai mult decât atât, tineretul care vă inspiră la atâtea concluzii „judicioase", pe care nu de mult cu grabă la-ţi îmbrăţişat şi pe care acum iar cu acelaşi grabă încercaţi să-l transformaţi în paria, noi îl simţim cum caută să se desmeticească din vâlmăşagul, în care printr,un concurs nefast de împrejurări a fost ârât. Şi câtă vreme inima va căuta ritmul pulsului Ţării, tendinţa lui nu va f alta decât de a urzi mai departe firul tradiţiei studenţeşti, din caerul furcii dela 1922, care nu este isprăvit.

Daţile timp numai să-şi limpezească spiritul şi conştiinţa, pentru a fi demn să poarte mai departe torţa sfintelor comandamente ale Neamului ,Avram Iancu, Niculae Bălcescu, Alecu Russo, Simion Bărnuţiu, Mihail Eminescu, Octavian Goga, iremătoarea generaţie dela 1922 în frunte cu cel mai autentic exemplar al tinereţii: A. C. Cuza şi câţi alţi încă!

Astfel, cu toţi acei cari mai simt necesitatea unei vieţi studenţeşti, în afară de orice politică, persoană şi în genere în afară de orice aderenţă lăturalnică, tineretul, aşa cum îl vrea Conducătorul Statului, curat, sncer, conştient şi cu nestăvilit entuziasm şi spirit de jertfă pentru Hristos, Rege şi Naţiune vrea să prindă dârz cu braţul său viguros, făclia viitorului studenţimii, vrea să se ştie că înţelege să aibă o singură credinţă ortodoxă, un singur stăpân: Regele, un singur prieten: Conducătorul, o singură lege: tradiţia studenţească, o permanentă preocupare: învăţătura, o singură dorinţă: ordinea, un sfătuitor: dreptatea, un singur şi sfânt ideal: Ţara.

Domnilor vă cerem un singur lucru: lăsaţi-ne să ne începem lucrul şi nu ne mai copleşiţi cu observaţiile Dvs. Aşteptaţi să vi le cerem noi, căci vo mşti când să le cerem şi ţinem să vă cunoaştem şi gândul Dvs., dar atunci când vom simţi că avem nevoie de ele.

Dumneavoastră mulţi aţi greşit, de multe ori şi în multe feluri, dovada sunt nenumăratele dosare dela Parchet, dar noi n'am cerut să vi se ia dreptul la viaţă şi nu o cerem nici acum pentru nimeni.

Uneori am suferit din partea Dvs., când voiam să vă fim alături, nu pentru „propagandă" ci pentru Ţară şi când ne-aţi strigat: „la carte", deşi nu toţi dintre Dvs. aveau prea serioase afinităţi cu „cartea", ci mai curând cu cărţile... de joc...

Tineri fiind noi nu vrem să vă guvernăm pe Dvs. Noi vrem să ne guvernăm elanul şi gândurile noastre prn noi înşine.

Am arătat-o dealtfel clar şi răspicat, în manifestul nostru pentru strângerea rândurilor studenţeşti în ordine şi armonie ca şi în memoriul înaintat Ministerului Educaţiei Naţionale şi pe care D-l Ministru General Radu Rosetti a binevoit a-l aprecia, iar acum n'aşteptăm decât s'o dovedim cât de curând în faptă, tuturora.

Domnilor nouă ne curg lacrimi de sânge şi ni se curmă respiraţia, când privim trupul Ţării sfârtecat de nelegiuire şi sufletul românesc pângărit de nemernici şi anarhie.

Deaceea puneţi capăt discuţiunilor şi faceţi loc înţelegerei, terminaţi cu analizele şi convingeţi-vă că tineretul îşi cunoaşte destnul. I-l impune şirul de înaintaşi iluştri şi ni-l şopteşte Ţara.

Şi acum privind spre voi, dragi colegi şi colege, tot ce-am spus mai sus, nu am vanitatea să cred că nu le-aţi fi spus fiecare din voi la fel. Iar dacă unii dintre voi mai ezită şi nu e gata să-şi prindă braţul în hora redeşteptării vieţii studenţeşti, acestor nu am a le vorbi eu, lor las să le vorbească Ţara.

Şi iată aud, cum Ţara cu inima strânsă de durerea vremurilor din urmă, cere să i se lege rana, ce sângeră puternic. O văd cum arată spre voi, spre noi toţi, spre sufletul imaculat al tinereţii, ca după o pânză de leac care-i este singura vindecare.

Iată Conducătorul a întins mâna şi ne chiamă să începem cea mai mare operă a vieţii noastre: să alinăm suferinţa Patriei.

Veniţi, dragi colegi, şi cu sufletul vostru curat să-i alinaţi durerile, iar cu sângele sacrificiului nostru să prindem la loc trupul sfârtecat pe nelegiuire.

Ţara aşteaptă, dragi colegi! Nu şovăiţi, fiţi dârzi!

Să freamăte din nou fiorul istoric al atâtor generaţii de tineri, care au visat ca şi voi, căutând leac pentru durerile altora, aşa cum aşteaptă să vadă de dincolo de mormânt doi ochi albaştri, care au luminat cu privirea lor cele mai frumoase şi mai emoţionante clipe din trecutul Neamului.

Să rugăm pe bunul Dumnezeu să ne învrednicească a fi părtaşi la cea mai vibrantă luptă şi splendidă muncă de zidire nouă.

Aurel P. Savin

INVIEREA
Săptămânal de politică şi cultură românească
Director, TOMA VLADESCU
Redacţia şi Administraţia
Bucureşti
Srt. Popa Petre 42, Et. III
Telefon: 2.33.55

IMPRIMERIILE „TIPARUL ROMANESC" S. A. Str. Sarindar Nr. 16 — Bucureşti.